

Den stora valpen såg med snälla, rosa ögon på mig. Jag drog mjukt min hand över hennes huvud. Hennes svarta päls var blank och len. Jag såg upp på mannen utan att röra min hand från valpen.

– Varför har hon rosa ögon?

Mannen kliade sig på huvudet, tänkte efter.

– Tjaa, det vet jag faktiskt inte riktigt. Men veterinären tror inte att det kommer bli något problem i framtiden, sa han med en mörk röst.

Jag tittade ner på valpen igen, var lite osäker på om det verkligen var så bra att köpa en valp med rosa ögon. Mannen märkte min osäkerhet.

– Men det gör henne bara unik! la han snabbt till.

Jag reste mig upp.

– Och om jag inte köper henne, vad händer då?

– Rosa ögon verkar inte vara speciellt populärt bland valpköpare, och hennes storlek gör det inte bättre. Jag vill inte behålla henne, så det blir antingen hundstallet eller himlen som blir hennes nästa stopp i så fall.

Det var sant. Valpen var bara sju veckor men var redan lika stor som en fullvuxen labrador.

– Jag tar henne.

– Då skakar vi hand på det, sa mannen glatt och räckte fram sin hand.

Det hade gått en vecka sen jag såg valpen senast. Valpen som jag hade bestämt mig för att döpa till Midnatt, eftersom hennes päls var så mörk. Och nu satt jag i bilen på väg att hämta henne.

Mannen kom utrusandes.

– Varför är du så sen?! Din valp har orsakat kaos! TOTALT KAOS!

– Vad pratar du om?

Ett högt duns hördes inifrån huset. Mannen tittade nervöst mot huset och plötsligt kom en stor, svart hund med rosa ögon springandes. Midnatt...

Mannen hoppade snabbt undan innan hunden rusade förbi och satte sig framför mig. Han pekade stressat mot ytterväggen där en bur och en påse stod lutad mot väggen.

– Där är dina saker, ta med dig den dumma valpen och försvinn! sa han och rusade in i huset.

Jag tittade oförstående efter mannen som smällde igen ytterdörren och tittade sen på den glada hunden.

– Du har växt väldigt mycket, Midnatt, sa jag och klappade henne. Midnatt hade under en vecka vuxit nästan 20 cm. Jag gick och släppte in Midnatt in i bilen och hämtade sedan sakerna mannen förberett åt mig, skrev på kontraktet och tryckte in det i hans brevlåda.

Efter bara några dagar såg Midnatt inte ens ut som en hund längre. Hennes huvud hade växt, speciellt nosen som blivit längre. Hon hade börjat få lång och smal svans, långa klor och spetsiga tänder. Hennes skall började låta mer som ett ryt. Hennes ögon var fortfarande rosa och hennes päls var fortfarande kol svart. Men trots det levde vi ett ganska lugnt liv. Jag älskade verkligen att få ha Midnatt i mitt liv. Fast jag var ständigt orolig över att Midnatt inte skulle få leva så mycket längre till.

Jag vaknade upp av ett krefsande utanför, och ett ryt. *Midnatt...* tänkte jag direkt. Jag klev upp, tog på mig tofflor och en morgonrock och gick sedan ut genom altan dörren. I trädgården stod Midnatt och skakade.

– Vad är det gumman? sa jag och gick fram till henne. Hon tittade upp på mig, det syntes att hon hade ont. Hon skakade ännu mer, ramlade ihop på marken och ett stort dammoln kom farandes. Jag blundade och hostade till, men öppnade snabbt ögonen. Plötsligt reste sig en stor drake framför sig. Med svarta blanka fjäll, en sylvass svans och mäktiga vingar röt den högt samtidigt som den sprutade ut rosa eld. Jag duckade snabbt för elden, och när draken slutat spruta ut eld vände jag mig om och tittade på trädet en bit bakom mig. Trädet var totalt uppeldat. Jag vände mig mot draken igen. Såg in i ögonen och tyckte mig känna igen en viss glimt.

– Är det du Midnatt?

Draken kom närmare, lät mig dra handen över dess huvud. De hårda fjällen var inte alls lika lena som att klappa på Midnatts päls. Hon var så lugn när hon lät mig klappa henne.

– Tänkte väll att du var speciell, sa jag och kramade om det gigantiska huvudet.

SLUT